

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich07-shoot-idm139805838955024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Messingjens

hver sin Side af det, og de var sorte i Ansigtet; jeg stod ved vor Kokkepige højt oppe paa Pulpituret. Kongen sad ved den ene Side af Prædikestolen; men han tav stille, og hele Menigheden tav stille, undtagen sommetider at de klappede i deres Hænder og gav et grumme Vræl fra sig. I Koret der gik de ud og ind, og saa prækede en, og saa prækede to, og saa raabte de i Munden paa hverandre; saa sang de, og saa spillede de. Der var ogsaa Brudevielse, men Bruden og Brudgommen holdt hver i sin Ende af et Stykke Lærred – det klippede Præsten midt over. Siden kom de bærende ind med Brudgommen, og han var slaaet fordærvet, hvordan han saa var kommet af Sted, og saa tog Degnen en grumme stor Fiol og gav sig til at spille og synge for Bruden, saalænge til hun faldt i Søvn. Vor Kokkepige gav sig til at græde og sagde, at hun var død, men det havde vel intet at betyde, for jeg ved da, at en kan ikke synge en ihjel, og jeg tror ogsaa, at jeg saa hende et Par Dage efter paa Gaden, og da skadede hun ingenting. Der var ellers den særeste Haandtering, at jeg har set i nogen Kirke.

Nu ikke mere denne her Gang, andet end som I vilde skikke mig en Ost og et Par Faarelaar og saa en lille Fjerding Smør, for her faar vi ikke andet Smør end Fedt, for her er ikke andet end Bæster i Byen, alligevel den Gade, jeg bor i, hedder Studenstræde. Farvel!”

Derefter tog Rasmus Oustrup fat og fortalte den her Historie:

Som jeg nu skulde fortælle jer: det var i Krigens Tid, da de her Engelskmænd havde gjort det her grumme Spektakel i København, saa maatte jeg da heller ikke blive i Ro, for Lægeemanden kom og drev mig ud paa Sessionen, og der blev jeg tagen til de Horsens Hestfolk, og jeg lærte baade at ride og hugge Folk ihjel; men jeg fik selv ingen Hug, for jeg skal sige os: de slaar kun i Fredstider, for naar der er Krig, saa er de bange, at vi skal gøre det stemme ved dem. I Freden saa raader de for os, men i Krigen saa raader vi for dem – se det er en Forskel. – Jeg havde en god Madpose med mig ud til Skolen, og mere fik jeg sendende hjemmefra, og det gjorde intet Onde ved ham, der skulle lære mig, og jeg kom til at staa højt baade for ham og for Officererne.

Saa siger Underofficeren til mig en Dag, jeg havde givet ham en Pølse og et Par Oste – for han var gift, skal jeg sige os – „Ulor,” sagde han, „kender Du Messingjens?” – „Det var ikke godt andet,” sagde